

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Paskalom Milatom, Hviezdoslavova 3, Rožňava, proti uzneseniu Správneho súdu v Košiciach č. k. 4S/2/2024-343 zo 14. januára 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Stk/7/2025 z 30. septembra 2025 vrátane postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 5 ods. 1 až 3, čl. 6, čl. 13 a čl. 22 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím uzneseniami správnych súdov označenými v záhlaví a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Súčasne sa domáha aj vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil (uznesenie najvyššieho správneho súdu vo výroku I, ktorým konanie zastavil), vec vrátil správneému súdu na nové konanie a rozhodnutie a priznal jej finančné zadostučinenie vo výške 3 000 eur od každého súdu a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých uznesení vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľka podala v roku 2021 dve žiadosti na jedno z gymnázií v Košiciach o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene

a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“). Zodpovedná osoba na tomto gymnáziu (ďalej len „obvinená“) nemala sťažovateľke vydať rozhodnutia o jej žiadostiach. Sťažovateľka preto podala dve odvolania proti fiktívnym rozhodnutiam o nesprístupnení informácií, ktoré však neboli predložené príslušnému orgánu na rozhodnutie. Následne podala sťažovateľka na Okresnom úrade Košice, odbore všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) návrh na začatie konania o priestupku podľa § 21a ods. 1 písm. c) zákona o slobode informácií. Prvostupňový správny orgán pre objasnenie veci nariadil ústne pojednávanie, na ktoré sa však sťažovateľka bez náležitého ospravedlnenia nedostavila (hoci naň bola riadne a včas predvolaná, o následkoch nedostavenia riadne poučená), v dôsledku čoho tento orgán konanie o priestupku rozhodnutím č. OU-KE-OVVS2-2023/008870-050 z 1. augusta 2023 zastavil a sťažovateľke uložil povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 eur.

4. Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. OU-KE-OOP1-2023/044809-003 z 20. októbra 2023 zamietol odvolanie sťažovateľky podané proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a predmetné rozhodnutie potvrdil.

5. Sťažovateľka sa správnu žalobou doručenou správne mu súdu 4. januára 2024 domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného a aj prvostupňového správneho rozhodnutia.

6. Po doručení žaloby v priebehu súdneho konania žalovaný informoval správny súd, že 16. februára 2024 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach protest proti žalobou napadnutému preskúmanému rozhodnutiu. Protestu prokurátora žalovaný nevyhovel, predložil ho na rozhodnutie Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktoré následne rozhodnutím z 18. apríla 2024 (právoplatným 23. septembra 2024) protestu prokurátora vyhovel a žalobou napadnuté preskúmané rozhodnutie zrušilo. Následne minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím z 28. augusta 2024 (právoplatným 23. septembra 2024) zamietol sťažovateľkou podaný rozklad proti rozhodnutiu ministerstva vnútra z 18. apríla 2024 a toto potvrdil.

7. Správny súd napadnutým uznesením zo 14. januára 2025 konanie podľa § 99 písm. c) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zastavil a priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Pri skúmaní procesných podmienok konania dospel k záveru, že v konaní odpadol predmet súdneho prieskumu, keďže žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo zrušené v dôsledku podaného protestu prokurátora nadriadeným orgánom žalovaného (rozhodnutím ministerstva vnútra v spojení s rozhodnutím ministra vnútra). Správny súd konštatoval aj naplnenie druhej podmienky stanovenej na zastavenie konania, vyžadujúcej súhlas sťažovateľky na zastavenie konania v prípade, že rozhodnutie o vyhovení protestu a zrušení rozhodnutia bolo následne napadnuté na správnom súde všeobecnou správnu žalobou inej osoby ako žalobcom v pôvodnom správnom súdnom konaní. Lustráciou podaných žalôb a začatých konaní na správnom súde a ani dožiadaním súd nezistil podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu o proteste prokurátora. Pri lustrácii bral správny súd na zreteľ deň právoplatnosti týchto rozhodnutí a zákonnú lehotu na podanie správnej žaloby (dva mesiace od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia). Keďže predmetné rozhodnutia neboli napadnuté na správnom súde v inom konaní osobou odlišnou od sťažovateľky (žalobkyne), na zastavenie súdneho správneho konania nebol súhlas sťažovateľky potrebný, došlo k splneniu zákonných dôvodov na zastavenie konania. V časti náhrady trov konania správny súd vyhodnotil, že napriek tomu, že protestu prokurátora nevyhovel žalovaný, ale jeho

nadriadený orgán, skutočnosť vyhovenia protestu a zrušenia napadnutého rozhodnutia zakladá zavinenie žalovaného na zastavení súdneho konania, a preto ho zaviazal, aby sťažovateľke nahradil účelne a dôvodne vynaložené trovy konania.

8. Proti výroku správneho súdu o zastavení konania (výrok I) podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhala, aby kasačný súd napadnuté uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť odôvodnila tým, že správny súd jej svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a zároveň rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. f), g) SSP].

9. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti dôvodila, že správny súd nebral náležite do úvahy všetky podstatné žalobné argumenty, ktoré podrobne uviedla v správnej žalobe, keď okrem zrušenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu požadovala, aby jej boli zo strany žalovaného vrátené už uhradené trovy konania o priestupkoch vo výške 16 eur spolu s úrokom z omeškania, ktoré ako poberateľka invalidného dôchodku musela uhradiť. Zdôraznila potrebu uloženia povinnosti žalovanému obnoviť zastavené konanie o priestupku, aby sa zabránilo hrozbe naplniť zámer žalovaného pomôcť obvinenej z priestupku zánikom zodpovednosti za jej priestupky. Na uvedený argument nemal správny súd reagovať dostatočne a presvedčivo v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia.

10. Ďalšie výhrady sťažovateľky smerovali proti procesným postupom správneho súdu, ktorý jej elektronický súdny spis mal sprístupniť až po mesiaci od podania žaloby; medzi účastníkov súdneho konania v elektronickom súdnom spise zaevidoval nesprávne aj Správny súd v Bratislave; písomné podania žalovaného nezasielal bezodkladne sťažovateľke na vyjadrenie ešte pred vydaním napadnutého uznesenia súdu, čím mal porušiť zásadu rovného postavenia účastníkov konania; neprerušil uznesením konanie do skončenia konania o proteste prokurátora.

11. Podľa sťažovateľky neboli splnené podmienky na zastavenie konania. Orgány verejnej správy sa vyjadrovali len k časti správnu žalobou napadnutého rozhodnutia, iba k časti týkajúcej sa trov administratívneho konania, a nie k protizákonnému zastaveniu konania o priestupkoch. Najpodstatnejšia časť celého administratívneho konania tak ostala nedotknutá a nepreskúmaná. V napadnutom uznesení absentuje záver týkajúci sa žalobného návrhu na vrátenie trov konania uhradených v administratívnom konaní. Správny súd mal skúmať, či neboli splnené podmienky na vylúčenie častí správnej žaloby na samostatné konanie.

12. O kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol najvyšší správny súd napadnutým uznesením tak, že túto zamietol (výrok I), vec v časti návrhu sťažovateľky na vrátenie ňou uhradených trov konania o priestupkoch s príslušenstvom postúpil prvostupňovému správne orgánu na konanie vo veci (výrok II) a účastníkom konania náhradu trov kasačného konania nepriznal (výrok III).

13. Kasačný súd ozrejnil (body 17 až 20 napadnutého uznesenia), že nemohol skúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy tak, ako namietala sťažovateľka, keďže tieto neboli pre kasačné konanie relevantné, a to z dôvodu, že správny súd nerozhodol meritórne. Úlohou kasačného súdu bolo preskúmať, či bol správny postup správneho súdu, ktorý dospel v priebehu konania o správnej žalobe k záveru o odpadnutí predmetu súdneho prieskumu. Preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo v priebehu správneho súdneho konania zrušené, a to rozhodnutiami, ktorými sa vyhovel podanému protestu prokurátora. Zaniklo tak ako predmet správneho súdneho

prieskumu, čomu zodpovedá zákonom predpokladané zastavenie konania. Správny súd zvolil procesný postup súladný s § 99 písm. c) SSP, keď po zistení, že proti rozhodnutiu o vyhovení protestu prokurátora nebola v zákonnej dvojmesačnej lehote podaná všeobecná správna žaloba (osobou odlišnou od sťažovateľky), pristúpil k zastaveniu konania z dôvodu odpadnutia predmetu súdneho konania, a to bez súhlasu sťažovateľky.

14. K procesnému zastaveniu konania došlo na základe objektívnej skutočnosti (zrušenie preskúvaného rozhodnutia), správny súd nemohol pristúpiť k vecnému prejednaniu námietok ani jedného z účastníkov konania, a preto nedoručenie podaní žalovaného sťažovateľke (ku ktorým sa navyše sťažovateľka aj vyjadrila) neposúdil ako spôsobilý dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia správneho súdu (bod 21 napadnutého uznesenia).

15. Ako neopodstatnené vyhodnotil kasačný súd aj námietky o nedostatočnom vysporiadaní sa správnym súdom so sťažovateľkou uhradenými trovami konania o priestupkoch (16 eur), ktoré si uplatnila proti žalovanému (bod 22 napadnutého uznesenia). S náhradou trov priestupkového konania sa vysporiada prvostupňový správny orgán. Vo vzťahu k pochybnostiam sťažovateľky, či neboli splnené podmienky na vylúčenie časti správnej žaloby na samostatné konanie, poukázal kasačný súd na uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 429/2025-15 zo 17. júla 2025 vydané v obdobnej veci sťažovateľky, v ktorej ústavný súd konštatoval, že ak bola sťažovateľka presvedčená, že správny súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, nič jej nebránilo, aby správnemu súdu navrhla doplnenie jeho uznesenia z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o celom predmete konania.

16. Čo sa týka dĺžky súdneho konania a zvoleného procesného postupu správneho súdu pred vydaním napadnutého uznesenia, poukázal kasačný súd (bod 23 napadnutého uznesenia) na § 5 ods. 7 SSP, podľa ktorého správny súd si sám určuje poradie jednotlivých procesných úkonov tak, aby konanie pred ním bolo rýchle a hospodárne. Sťažovateľka zároveň mala v predmetnom súdnom konaní možnosť adresovať sťažnosť na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov predsedovi správneho súdu, ktorú podľa obsahu súdneho spisu aj realizovala.

17. Vo vzťahu k náhrade sťažovateľkou uhradených trov konania o priestupkoch (bod 25 napadnutého uznesenia) kasačný súd z obsahu kasačnej sťažnosti vyvodil, že i v konaní pred kasačným súdom sťažovateľka namieta ich nevrátenie a trvá na ich vrátení. Keďže kasačný súd v postupe správneho súdu kasačnou sťažnosťou namietané vady nevidel, nepristúpil k zrušeniu napadnutého uznesenia správneho súdu. S ohľadom na zastavenie správneho súdneho konania napadnutým uznesením zvolil procesný postup, ktorým návrh sťažovateľky na vrátenie trov konania o priestupkoch s príslušenstvom postúpil prvostupňovému správneému orgánu ako orgánu príslušnému na konanie vo veci. Uvedený procesný postup zvolil s ohľadom na primerané použitie princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok (§ 5 ods. 1 SSP), čl. 2 a čl. 4 Civilného sporového poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

18. Namietané porušenie ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote sťažovateľka identifikuje v tom, že jej správny súd neskoro sprístupnil elektronický súdny spis; zdlhavo zasielal podania strán; uznesením

neprerušil konanie po oznámení o podanom proteste prokurátora; neopodstatnene požadoval predloženie doložky právoplatnosti k rozhodnutiu Centra právnej pomoci. Porušenie ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľka vidí v nezákonnom postupe správneho súdu, ktorý medzi účastníkov konania neoprávnene zahrnul Správny súd v Bratislave, výzvu súdu adresovanú žalovanému nesprístupnil sťažovateľke v elektronickom súdnom spise, opakovane nezaslal sťažovateľke vyjadrenia žalovaného.

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti pomerne rozsiahlo zopakovala námietky uvedené v kasačnej sťažnosti (zhrnuté v bodoch 9 až 11 tohto uznesenia). Správny súd opomenul uviesť, že sťažovateľka v správnej žalobe namietala aj nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v súvislosti s trovami administratívneho konania, preto osobitným žalobným návrhom žiadala, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť vrátiť sťažovateľke uhradené trovy konania o priestupkoch v sume 16 eur s príslušenstvom.

20. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že napadnuté uznesenie kasačného súdu (predovšetkým výrok I) je z ústavného hľadiska neudržateľné, zjavne neodôvodnené, svojvoľné a arbitrárne, a to v takej miere, že došlo k porušeniu jej označených základných práv a slobôd. Pri kritike najvyššieho správneho súdu sťažovateľka v podstatnom *de facto* zreplikovala námietky, ktoré uvádzala v kasačnej sťažnosti.

21. V súvislosti s výrokom II uznesenia kasačného súdu sťažovateľka namieta, že kasačný súd porušil aj princíp právnej istoty, pretože sa odklonil od svojej vlastnej rozhodovacej praxe, keď v obdobnej veci pod sp. zn. 8Stk/2/2025 uznesením z 26. marca 2025 najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť zamietol, ale bez osobitného rozhodnutia o postúpení veci príslušnému orgánu na konanie vo veci v časti návrhu sťažovateľky na vrátenie uhradených trov priestupkového konania s príslušenstvom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutými uzneseniami, ktoré považuje za nedostatočne odôvodnené, zmätočné a arbitrárne.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením správneho súdu:

23. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnuté uznesenie správneho súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

24. Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia správneho súdu, a to využitím v rozhodnom čase jej Správnym súdnym poriadkom priznaného opravného prostriedku (kasačnej sťažnosti), ktorý, tak ako to aj z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, napokon aj využila. Podľa ústavného súdu kasačná sťažnosť predstavuje v okolnostiach danej veci účinný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého bol následne najvyšší správny súd povinný vecne preskúmať napadnuté uznesenie správneho súdu.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu:

26. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

27. Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali rozhodné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012).

28. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia kasačného súdu dospel k záveru, že neobstojí tvrdenie sťažovateľky o jeho arbitrárnosti či nedostatku odôvodnenia. Rozsah odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorým bolo podrobené prieskumu procesné uznesenie správneho súdu o zastavení konania, nijako nevybočuje z mantinelov práva na spravodlivý súdny proces a ani závery, ku ktorým najvyšší správny súd dospel, nemožno považovať za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Nebolo potrebné kasačným súdom širšie odpovedať na námietky sťažovateľky, ktoré sú výrazom nepochopenia (vrátane námietok uplatnených v konaní o ústavnej sťažnosti napriek právnomu zastúpeniu v ňom) procesnej nemožnosti výkonu prieskumného konania (v tomto prípade správny súdom), keď predmet prieskumu zanikol na základe nezvratiteľného právneho titulu, ktorý nemá pôvod v tomto konaní (správneho súdu) – k tomu pozri odsek 7 tohto odôvodnenia. Poskytnuté vysvetlenie je dostatočné, a teda aj ústavne udržateľné.

29. Vo vzťahu k výroku II uznesenia kasačného súdu ústavný súd podotýka, že v materiálnom kontexte nemala byť sťažovateľka postupom kasačného súdu v tejto časti ako poškodená na svojich právach. Práve naopak, jej pozícia sa posilňuje, keďže o jej návrhu na vrátenie ňou uhradených trov konania o priestupku bude rozhodovať správny orgán (kasačný súd by prebral právomoc iného orgánu, ak by o nich rozhodol).

30. Sťažovateľka si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o mimoriadnom opravnom prostriedku (tu rozhodnutia najvyššieho správneho súdu v sťažnostnom konaní) s posúdením rozhodnutia takého súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej (tu správnej) veci (nerieši „kauzu“), ale posudzuje „len“ ústavnú

udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

31. Sťažovateľkou namietané porušenie jej hmotných práv je spojené s porušením jej práv procesnej povahy, keďže sú obsahovo prepojené. Keďže porušenie procesných práv sťažovateľky ústavný súd nezistil, postupom kasačného súdu nedošlo ani k porušeniu jej hmotných práv.

32. Ústavný súd preto uzatvára, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Predmetom ústavnej sťažnosti je aj námietka porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom správneho súdu a kasačného súdu v napadnutých konaniach.

34. Vec sťažovateľky bola v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (30. decembra 2025) právoplatne skončená, a to napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu z 30. septembra 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. novembra 2025. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť v čase, keď bolo konanie pred správnymi súdmi o podanej správnej žalobe právoplatne skončené napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu, a teda právna neistota sťažovateľky v rámci prieskumu vykonaného správnymi súdmi bola v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu odstránená. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti v rámci predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu